

for mange cigarkasser. Regeringen er selv opmærksom på, at vi skal prøve at sanere regelmassen.

Over for fru Antorini vil jeg gerne understrege, at det ikke er så nemt endda at lave om på forskningsrådssystemet. Det har som bekendt været forsøgt før. Det, vi har gjort i Forskningsministeriet, er, at vi har prøvet at etablere en forskningsrådsstyrelse, der får som opgave at servicere forskningsrådene bredt, give forskningsrådene et bredere, mere tværgående grundlag for prioritering. Styrelsen får også reelt som opgave, når der træffes beslutninger på tværs af forskningsrådene, at give dem mulighed for at operere på et kvalificeret grundlag. Men regeringen deltager naturligvis gerne med henvisning til tidligere fremlagte forslag i en debat om selve strukturen i forskningsrådssystemet. Det kan jeg give tilsagn om.

Fru Pernille Sams udtrykte som ordfører for Det Konservative Folkeparti en bekymring for, om Danmark halter bagefter, og udtrykte også en bekymring over, at der er for få kvinder i dansk forskning. Jeg skal for det første henholde mig til mine positive bemærkninger til pressen om, at jeg meget gerne ser et større antal kvinder som aktive forskere, og dernæst henvise til, at Folketinget snart får en forespørgselsdebat til mig om muligheden for at sikre flere danske kvindelige forskere.

Dernæst en kommentar til spørgsmålet, om vi halter bagefter. Fru Christine Antorini var inde på en OECD-sammenligning, og der er naturligvis mange sammenligninger. Ikke desto mindre vil jeg gerne henvise til, at der har været en betydelig reel vækst i de samlede forskningsbevillinger i de senere år, og derefter kan man notere, at en række internationale sammenligninger giver dansk forskning ganske pæne karakterer.

Tilbage til udviklingskontrakter, hvor fru Christine Antorini spørger om de overordnede mål. Ja, de overordnede mål er – om jeg så må sige – at gøre universiteternes egne strategiplaner forpligtende og at forsøge at få en koncentreret, fokuseret debat om en række overordnede temaer og målsætninger på universiteterne, som giver forpligtelser i en aftale med regeringen.

Fru Antorini spørger så: Vil de universiteter, der indgår udviklingskontrakter, blive favoriseret? Til det vil jeg kun svare, at det er således, at vi naturligvis vil lægge vægt på, at en række universiteter gennem en udviklingskontrakt har

formålet at synliggøre universitetets mål og også har synliggjort for offentligheden, at man meget gerne vil måle de resultater, man opnår undervejs.

Det er ikke sådan, at vi har forestillet os, vi skal have en stor cigarkasse, som vi bevilger penge fra efter opfyldelsen af udviklingskontrakterne. Men det er klart, at man selvfølgelig vil ligge øverst i bunken, hvis man viser, man gør det godt, og at det vil være problematisk, hvis man gør det dårligt. Så vil vi være nødt til at tage ganske omfattende samtaler med det pågældende universitet om, hvad der kan gøres for at gøre det bedre, end udviklingen har vist, med hensyn til at synliggøre universitetets resultater

Imidlertid er det således – og det er også et svar til fru Elisabeth Arnold – at vi har fået reaktioner fra universiteterne på baggrund af det seneste udspil fra regeringen, der trækker i retning af, at alle universiteterne nu er meget optaget af at indgå i en kontrakt inden for holdsvit kort tid, dvs. inden for et års tid. Jeg skal ikke være den, der som minister siger til universiteterne, at nu vil vi kun have, at nogle ganske få universiteter indgår kontrakt, de må ikke alle sammen. Jeg har lagt op til i den indledende debat om udviklingskontrakter, at vi skal indgå kontrakter med et begrænset antal universiteter – en tre stykker måske – og så må vi produktudvikle kontrakterne på det erfaringsgrundlag, vi opnår ved at indgå kontrakter med et begrænset antal universiteter.

Imidlertid melder universiteterne nu ud med meget stor interesse for at blive deltagere i en debat, og de meldinger, vi har fået – senest fra Rektorkollegiet – har været, at ledelsen på alle 10 universiteter meget gerne vil indgå udviklingskontrakter og meget gerne vil gøre det efter den køreplan, der er skitseret.

Jeg skal ikke være den, der afholder universiteterne fra at deltage produktivt og konstruktivt i debatten og i at indgå kontrakter; det mener jeg ville være forkert. Men noget tyder på – og det er også et svar til fru Elisabeth Arnold – at det, man kan kalde en ganske hed debat, og som nogle har kaldt en dårlig start, nu er kommet ind i lidt mere smult vande, og at det er en debat, som universiteterne meget gerne vil deltage forpligtende i. Jeg lægger naturligvis megen vægt på det sidste: at man deltager forpligtende i en sådan debat og dermed også får et nyt, spændende ledelsesinstrument.